

Vladimir Sorokin

TELLUURIA

Suomentanut Anna Taitto

LIKE

transcript

The publication was effected under the auspices
of the Mikhail Prokhorov Foundation TRANSCRIPT
Programme to Support Translations of Russian Literature

Alkuteos: *Теплуша*
Copyright © 2013 by Vladimir Sorokin

LIKE

Like Kustannus Oy
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-952-01-1255-4

Painanut: Otavan Kirjapaino Oy,
Keuruu, 2015

I

– On koittanut aika horjuttaa Kremlin muuria! Zoran asteli keskittyneenä pöydän alla ja takoi nyrkillä toista kämmentään. – Ai-ka, ai-ka!

Goran ponnahti vauhdilla ylös, kiipesi penkille, istuutui ja ryhtyi tyyppilliseen tapaansa heiluttelemaan vanhoihin saippikkaisiin puettuja jalkojaan. Hänen kyömynenäiset, matalaotsaiset, tasaisen parran reunustamat kasvonsa heijastelivat tyyntä varmuutta.

– Ei horjuttaa, vaan murskata, hän virkkoi. – Eikä muuria, vaan lahoja päitä.

– Niin kuin kurpitsoja, niin kuin kur-pit-so-jat! Zoran iski nyrkillään pöydänjalkaa.

– Me murskaamme ne.

Sanojensa tueksi Goran nosti kätensä suoraksi ja tökkäsi sormensa varastorakennuksen savunkatkuiseen ilmaan. Ja samassa – aivan kuin tuon pikkuruisen sormen käskystä – kaksi suurta päästi ukkosenjylinää muistuttavan ähkäisyn, nosti liekehtivältä liedeltä sadan ämpärin vetoisen, sulaa lyijyä täynnä olevan upokkaan ja lähti kantamaan sitä kohti valukehää. Heidän valtaviiden paljaiden jalkojensa töminä vavisutti varastorakennusta. Pöydällä seisova ihmiskokoinen tyhjä lasi helähti lasinpidikkeessä.

Zoran ryhtyi kompetösti kapuamaan korkealle penkille. Goran auttoi häntä keskeyttämättä jalkojensa heiluttelua. Zoran kiipesi penkiltä edelleen pöydälle, suoristautui, käveli pöydän reunalle ja

seisahtui siihen puristaen pikkuruisilla käsillään lyhyen palttoonsa käänteitä. Hänen kapeat pikku silmänsä olivat nauliutuneet upokkaaseen, ja punertava, pörröinen kuontalo hulmahteli uuniin lämmöstä.

Suuret veivät upokkaan valukehän äärelle ja kallistivat sitä. Lyijy tulvahti sihisten ja vinkuen leveään kouruun, nostatti harmaita, sakeita savupilviä, ja saman tien kourusta erkani häikäisevänvalkoina lyijypuroja, kymmeniä, kymmeniä lyijypuroja, jotka virtasivat ja pisaroivat valumuotteihin. Puolialastomat, hikiset suuret suojaessuissaan kallistivat upokasta yksissä tuumin.

Lyijy virtasi ja levittäytyi, katosi mullanvärisiin valumuotteihin, virtasi ja levittäytyi. Zoran ja Goran katselivat sitä, toinen hermostuneena pöydän reunalla seisten, toinen penkillä istuen ja jalkojaan heilutellen. Suurten käsivarsien hirmuiset lihakset olivat jännittyneet mukuroiksi ja kilisivät hiestä. Savukiekkurat kohosivat kohti varastorakennuksen katossa olevaa aukkoa. ”Suurta tarkoitusta varten...” ajatteli Zoran. ”Kostea äiti Maa”, tuumi Goran.

Upokas kallistui kallistumistaan. Tuntui kuin lyijyä riittäisi loputtomiin. Zoranin silmät alkoivat vetistää. Hän ei kuitenkaan räpytellyt eikä pyyhkinyt niitä.

Viimein lyijyvirta ehtyi. Suuret jysäyttivät upokkaan kivilattialle. Zoran pyyhki silmänsä käsillään, Goran veti esiin piippunsa ja ryhtyi sytyttämään sitä.

– Hyvää työtä, toverit! Zoran karjaisi niin kovaa kuin jaksoi yrittäen saada äänensä kuulumaan uuniin jyllyn yli.

Mutta suuret eivät kuulleet. Niiden valtavat vartalog työnsivät tietään hätäisesti kyhätyn sulatusuunin savua niiden suunnatessa kohti huoneen nurkkaa, missä ne molemmat tarttuivat ämpäriin ja joivat ahnaasti. Juotuaan noin kolme ämpärillistä ne riuusivat esiliinansa, vetivät ylleen viittänsä ja tulivat pöydän luo. Niiden vartalog peittivät sulatusuunin näkyvistä. Suurten varjot lankesivat Zoranin ja Goranin ylle.

– Hyvääää työtä! Zoran toisti silmät tyytyväisinä loistaen. Hänen kasvonsa hehkuivat suurten varjosta huolimatta.

Goran küpesi pöydälle piippuaan tuprutellen, köpötteli länkisäärisesti lähemmäs ja seisahtui Zoranin viereen.

Suuret ojensivat pieniä kohti. Goran otti takintaskusta kaksi sadan ruplän seteliä ja laittoi yhden kummankin käteen. Toinen suurista rutisti heti sataruplaisen nyrkkiinsä ja työnsi nyrkin taskuun. Toinen nosti setelin kasvojensa eteen ja siristi jo ennestäänkin kapeita silmiään.

– On hyvä? sen tuhdit huulet lausuivat.
– Hyvä on, Goran naurahti paljastaen tupakan tummentamat hampaansa.

– Niin hyvä ettei parempaa olekaan, iso kaveri! Zoran kannusti.
– Työläisten Moskova kiittää sinua!

– Me tarvitsemme teitä toistekin, Goran tuprautti savua.
Suuri murahti ja pani sataruplaisen talteen. Sitten se ojensi kämmenensä uudelleen. Zoran ja Goran tuijottivat kättä. Suuret katsoivat pieniä. Suuren kämmen toi Zoranin mieleen Venäjän, joka oli vielä melko hiljattain ulottunut Smolenskista aina Uralin vuoristoon saakka. Sen valtion moskoviitti Zoran oli nähnyt vain piirroksissa. Ihan kuin suuri hämäisi häntä.

”Sillä on Venäjä taskussaan”, Zoranin päähän palkkähti. ”Peikot päättivät listiä meidät”, arveli Goran.

Kului muutama tuskallinen sekunti. Zoranin punertavat kulmakarvat alkoivat anovasti kohota, Goranin käsi liukui varovasti kohti taskua. Mutta yhtäkkiä suuret röhöhtivät ilkkurisesti, ottivat vauhtia ja läiskäyttivät toinen toistaan kämmenelle.

Pikkuihmisten korville ääni oli kuurouttava.
Pienet vavahtivat.

Suuret puhkesivat nauruun. Niiden nauru jylisi varastorakennuksen petikatossa.

– Oliko se vitsi? Zoranin kulmat kohosivat.

– Oli, Goran nyökkäsi yrmeänä.

Suuret kääntyivät kannoillaan ja lähtivät marssimaan kohti ovea. Päästyään ovelelle ne kumartuivat ja ryömivät vuorotellen nelinkontin ulos. Ovi pamahti kiinni.

– Vitsiniekkoja, vai? Mukavia kavereita! Zoran alkoi kiihdyksis-
sään harppoa pitkin pöytää pidellen kiinni takinkäänteistään.

– Mukavia, juu... Goran sihautti hampaiden raosta ja veti takin-
taskustaan esiin kalliin salamalamauttimen – Minä meinasin jo
antaa heille pikkuisen virtaa...

Hän sylkäisi. Sitten hän puhkesi nauramaan ja lähti astelemaan
ympäriinsä omalla väärsäarisellä, kuin jonkin muinaisen tanssin
alkuasteleita muistuttavalla tyyllillään. Äkkiä hän potkaisi kiivaasti
pöydälle hylättyä ihmiskokoista juomalasia. Lasi lensi alas, irtosi
lasinpidikkeestä, kilahdi penkkiin ja hajosi pirstaleiksi.

– Mennään, mennään katsomaan! Zoran touhotti ja lähti kapua-
maan alas.

– Ne ovat vielä kuumia. Annetaan niiden jäähtyä.

– Käydään vilkaisemassa ennen kuin *ihmiset* tulevat!

He laskeutuivat lattialle ja menivät valumuottien luo. Niitä oli
kaksikymmentä. Ne toivat Goranin mieleen vanhan kapitalistisen
filmin avaruudesta saapuneista hirviöistä, jotka muinivat aivan
samannäköisiä multaisia kotelomunia. Myöhemmin munista kuo-
riutui joitakin vastenmielisiä olioita.

Zoran pinkaisi työkalupakille ja tarttui lekaan, muttei saanut sitä
hievahtamaanakaan. Hän huomasi vasaran, nosti sen päänsä yläpuo-
lelle kuin punalipun ja kipitti kohti valuja.

– Yksiii! hän otti vauhtia ja kumautti valua.

Palasia lenteli ilmaan.

– Yksiii! Kaksi! Kolme! Zoran hakkasi vimmittuna, sinnikkäästi,
kuin viimeistä päivää.

”Nyt se tulee näkyviin”, ajatteli Goran hämäästi, kopautti piip-
puna tyhjäksi valukehää vasten ja alkoi kaapia sitä puhtaaksi *tyh-
jällä* teluurinaulalla.

Nopeasti väsähtänyt Zoran ojensi vasaran Goranille. Tämä lait-
toi piipun syrjään ja ryhtyi takomaan valua kiirehtimättä ja lujin
ottein.

Kuudennella iskulla valumuotti halkesi ja mureni. Sisällä välähti
valmis tuote. Pikkuihmiset alkoivat hajottaa muottia jaloillaan.

Vastavalmistuneet, höyryävät valokset helähtivät lattialle: neljä-
kymmentä nyrkkirautaa. Goran otti pakista rautalangapätkän,
koukkasi sillä kuuman, savuuvan nyrkkiraudan ja nosti sen il-
maan.

– Erin-omaista! Zoranin silmät kapenivat. – Ehta kansallinen
ase!

Hän ojensi kätensä, laittoi sormet haralleen ja mallaili. Nyrkki-
rauta oli tarkoitettu *keskikokoisille*, toisin sanoen tavallisille ihmi-
sille. Suurille, jotka olivat valaneet nyrkkiraudat, se olisi käynyt
pikkuurillisormuksesta, ja pienille, jotka olivat maksaneet valamisen,
nyrkkirauta olisi ollut liian suuri edes jalkaan laitettavaksi.

– Kahdeksansataa, Goran muistutti.

– Kahdeksansataa tuhoajaa! Se on voimaa!

– Kahdeksansataa sankaria, Goran nyökkäsi vakavana.

– Kahdeksansataa kuollutta verenimijää! Zoran pui pieniä nyrk-
kejään.

Älyri piippasi Goranin taskussa. Hän viskasi rautalangassa roik-
kuvan nyrkkiraudan syrjään, otti älyrin esiin ja levitti sen tottunein,
ripein liikkein eteensä kuin harmonikan. Läpikuultavaan älyriin
ilmestyi keskiaikaisen soturin pää.

– Suuret lähtivät, kirppuja ei näy, ritari ilmoitti.

– Ihmiset? Goran kysyi.

– Ovat paikalla.

– Viiden ryhmissä.

– Selvä.

Goran laittoi älyrin pois. Zoran tarrasi taas kiinni takkiinsa ja
alkoi kärsimättömänä kierrellä tyhjää upokasta. Goran kaivoi esiin
piippunsa, ponnisti ja hyppäsi istumaan valukehän päälle.

”Lämmittää samalla takapuoltakin”, hän ajatteli ja kysyi piippua
täytellessään:

– Milloin toinen valu tehdään?

– Edellisenä päivänä! Zoran läimäytti kädellään upokasta.

– Edellisenä päivänä!

– Johtaja päättää, Goran nyökkäsi.

Kahdenkymmenenkolmen minuutin kuluttua ovesta astui ko-
puttamatta sisään viisi työläisen näköistä ihmistä laukkuja ja rep-
puja kantaen.

||

My sweet, most venerable boy.

Saavuvin vihdoin Moskoviaan. Kaikki kävi tavallista nopeammin ja mutkattomammin. Vaikka niinhän sitä sanotaan, että tähän maahan tuleminen on huomattavasti helpompaa kuin täältä lähteminen. Se on niin sanotusti tämän paikan ominaislaatu. Mutta paskat siitä! Olen kyllästynyt elämään kuulopuheiden ja arvailujen varassa. Me *radikaalit* eurooppalaiset suhtaudumme eksoottisiin maihin ennakkoluuloisesti ja varautuneesti vain kunnes koittaa hetki, jolloin pääsemme sisään. Toisin sanoen ennen intiimiä läheisyyttä. Jonka minä olen nyt saanut kokea. Voit onnitella vanhaa tapiiria! Niin. Ihastuttava kuusitoistavuotias moskoviittinuurukainen sai viime yönä edustaa minulle sitä *kapeaa* porttia, jonka kautta saavu-
tin paikan perimmäisen olemuksen. Yö opetti minulle paljon mon-
kovalaisesta etiikasta ja estetiikasta. Kaikki sujui varsin hienostu-
neesti, vaikka ilman karkeuksia ei selvitykään: ennen intiimiä
hetkeämme poika esimerkiksi peitti pyyhkeillä hotellihuoneeni
molemmat peilit, sammutti valot ja sytytti kynttilän, jonka oli tuo-
nut mukanaan. Minä taas (älä nyt suutu) sallin telluurin auttaa
ponnisteluitani. Aamulla kuulin (ja salaa katselin), kuinka ihastut-
tava *Fedenka* rukoili pitkään kylpyhuoneessa polvistuneena pienen,
kuparisen triptyykki-ikonin (*skladen*) eteen, jonka hän oli nostanut
suihkukaapin nurkassa olevaan telineeseen sampoon tilalle. Se oli
niin liikuttavaa, että katsellessani ovenraosta tuota polvistunutta

Adonista jouduin äkkiä halun valtaan. Mitä, kuten hyvin tiedät, tapahtuu minulle aamuisin äärimmäisen harvoin. Odottamatta rukouksen päättymistä tunkeuduin kylpyhuoneeseen, tyhjensin kurtisaanini alttarin ja työnnyin syvälle hänen sisälleen vaativalla kielelläni saaden aikaan hämmästyneen äännähdyksen. Loppu on helppo kuvitella... Sanon sinulle täysin vilpittömästi, ystäväni: on ihanaa kun päivä alkaa rukouksella. Sellaisista päivistä tulee lähes aina onnistuneita ja ne jäävät mieleen. Eikä ensimmäinen päiväni Moskovian valtakunnassa ollut poikkeus. Maksettuani ruskeasilmäiselle *Fedenkalle* (kolme ruplaa yöstä plus yksi rupla aamusta eli yhteensä neljäkymmentäkaksi puntaa) söin melko tuhdin aamiaisen edullisessa *Slavyanka*-hotellissani (*samovarissa* keitettyä teetä, *sir-niki* smetanin kanssa, *kisel*, vaaleaa leipää ja hunajaa) ja lähdin kävelylle. Sää oli suotuista – kirkas, aurinkoinen ja raikas. Moskovian pääkaupungissa on kirpeä lokakuu, lehdet kellertävät yhä harvoissa puissa. Tiedätkö, en pidä varsinaisista nähtävyyksistä enkä ole koskaan ollut turisti. Ystäväsi tutustuu kaikkeen mieluiten omalla kielellään (älä tuhahtele, senkin kynnikkö!) koska ei luota massojen makuun. Ensimaistamalta en oikein pitänyt Moskovasta: se on sekoitus äitelyyttä, siivottomuutta, teknologisuutta, ideologisuutta ja maalaista ummehtuneisuutta. Kaupunki on tupaten täynnä maionksia, autoja, hevosia ja kerjäläisiä. Gastronomisesti ilmaistuna Moskova on *ökrosška*. Ihan oma lukunsa on ilma. Moskovassa vain valtiomiehet ja pohatat ajelevat kaasulla ja sähköllä. Tavallinen kansa ja julkinen liikenne tyytyvät biopolitoineeseen. Pääasiassa se tarkoittaa perunamassaa. Kiitos perunan, Moskovia ei ole köyhtynyt Katariina II:n ajoista. Oikeastaan juuri perunanhajuinen pakokaasu tuokkin kaupungin ilmaan sen ättelänummehtuneen ominaislyöhkän, joka leviää kaikkialle. Ja kun sitten maistelee kuuluisimpia moskvalaisia ruokia – Kremlä, Bolsoji-teatteria, Pyhän Vasilin katedraalia, Tsaarin kanuunaa – tuo, sanotaanko ei erityisen herkullinen, kasfike pilaa kokonaisuuden ja jättää pahan jälkimaun. Mutta toistan: tämä oli vain ensimmäinen päivä. Toisena päivänä olin jo tottunut siihen, niin kuin totuin Kairon, Madrasin, Venetsian, New

Yorkin ja Bukarestin löyhkään. Valitettavasti kyse ei kuitenkaan ole hajusta. Moskova vain on outo kaupunki. Niin, outo kaupunki, jolla on aivan ainutlaatuinen outoutensa. Kaikkein vähiten sitä haluaisi kutsua pääkaupungiksi. Tätä on vaikea selittää sinulle, joka et ole koskaan käynyt täällä ja joka olet hyvin välinpitämätön täkäläistä historiaa kohtaan. Siitä huolimatta minä yritän, sillä minun on odotettava vielä puolitoista tuntia ennen kuin saapuu perunataksi, jonka on määrä viedä minut Vnukovon lentoasemalle. No niin, ei ole järkeä penkoa vallankumousta edeltäneen ajan Venäjän keisarikuntaa, joka edusti maailmalle aasialais-bysanttilaista despotismia ja maantieteellisesti häpeällisen rajatonta kolonialismia, jonka ilmasto oli karu ja jonka nöyrästä väestöstä suurin osa eli orjainoloissa. Paljon kiehtovampi on 1900-luku, joka alkoi maailmasodalla, jonka aikana Venäjä, tuo monarkistinen kolossi, alkoi horjua. Sitten päälle vyöryi hyvin odotetusti porvariston vallankumous, minkä jälkeen kolossi mureni olemattomiin. Tai kenties kolossivirtaus on huono – Venäjähän on feminiini. Sen imperialistinen sydän pysähtyi. Jos tuo suurenmoinen, säälimätön ja mahtava valtiatar timanttitarassaan ja lumenhohtoisessa viitassaan olisi helmikuussa 1917 onnistuneesti hajonnut ja jakautunut muutamaankin ihmillisen kokoiseen valtioon, kaikki olisi sujunut täysin uudenlaisen historian hengen mukaisesti, ja keisarin vallan kahlitsemat kansat olisivat viimein saavuttaneet jälki-imperialistisen kansallisen identiteettinsä ja alkaneet elää vapaasti. Mutta kaikki meni toisin. Bolševikkipuolue ei antanut valtiattaren kaatua, vaan kompensoi vähäväkisyttään rautaisella otteella ja ehtymättömällä sosiaalisella aktiivisuudella. Järjestettyään öisen vallankaappauksen Pietarissa bolševikit ottivat imperiumin kaatuvan ruumiin vastaan juuri ennen kuin se olisi tömähäntynyt maanpintaan. Pystyn suorastaan näkemään Leninin ja Trotskin pienten karyatidien hahmossa pitelämissä kuolleen kaunottaren ruumista ilmasta ankarasti ähisten. Tsaarinvaltaa kohtaan tuntemastaan sulasta vihasta huolimatta bolševikit osoittautuivat luonteeltaan uusimperialisteiksi: voitettun kansalaissodan jälkeen ruumis nimettiin Neuvostoliitoksi – des-

pgottiseksi valtioksi jolla oli keskitetty hallintojärjestelmä ja jyrkkä ideologia. Kuten imperiumin kuuluu, se alkoi laajentua ja vallata uusia alueita. Näin muodostuneessa valtiossa puhdasveriseksi imperialistiksi osoittautui kuitenkin Stalin. Hän ei suostunut vanhan kannattelijaksi, vaan päätti yksinkertaisesti nostaa imperiumin ruumiin jaloilleen. Siitä käytettiin nimityksiä *kollektivizacia* + *industrializacia*. Hän suoritti jättiläisen nostamisen kymmenessä vuodessa hyödyntäen muinaisten sivilisaatioiden käyttämää metodia, jossa pystyy nostettavan patsaan alle lisättiin kiviä työn edetessä. Kivien sijaan Stalin käytti neuvostokansalaisten ruumiita. Ja viimein imperiumin ruumis nousi pystyyn. Sitten sitä maalailtiin, ehostettiin ja se jäädettiin. Stalinin hallinnon kylmäkaappi toimi moitteettomasti. Mutta kuten tiedetään, tekniikka ei kestä ikuisesti – ajattele nyt omaa kaunista, punaista BMW:täsi. Stalinin kuoleman jälkeen ruumis alkoi sulaa. Kylmäkaappi saatiin työllä ja vaivalla kunnostettua, mutta vain hetkeksi. Lopulta kaunottaremmehkeat muodot sulivat lopullisesti, ja se alkoi jälleen kallistua. Uusia käsiä nousi heti, ja jälkineuvostoliittolaiset imperialistit olivat valmiit muuttamaan sitä kannatteleviksi patsaiksi. Mutta silloin valtaan nousi vihdoin järkevä porukka, jota johti ensivaikutelman perusteella mitäänsanomattoman oloinen mies. Hän osoittautui suureksi liberaaliksi ja psykoterapeutiksi. Puhuen taukoamatta imperiumin uudelleen noususta tuo hiljainen, järjestelmän purkamisen hyväksi uurastava puurtaja teki puolentoista vuosikymmenen ajan kaikkensa sen eteen, että ruumis saataisiin onnellisesti maahan. Ja niin tapahtuikin. Sen jälkeen kaunottaresta irronneissa osissa syntyi uutta elämää. Ja niinpä minäkin, my dear Todd, majailen tällä hetkellä Moskovassa, joka aikaisemmin oli jättiläisen pää. Jälki-imperialistisen hajoamisen jälkeen Moskova on kokenut paljon: nälänhädän, uuden monarkian + verisen *oprichninan*, säätyjärjestelmän, perustuslaillisuuden, MKP:n ja parlamentarismin. Jos pitäisi yrittää määritellä Moskovan valtion nykyinen järjestelmä, kutsuisin sitä valistuneeksi teokraattis-kommunistiseksi feodalismitiksi. Kaikilla on omanlaisensa... No mutta. Lähdin tälle historial-

liselle tutustumisretkelle vain yrittäkseni selittää sinulle tämän kaupungin oudon outouden. Kuvittele että olet kohtalon oikusta päätynyt jättiläisten saarelle, rajuilma yllättää sinut ja joudut viettämään yösi aikoja sitten henkensä heittäneen jättiläisen kallossa. Märkänä ja kylmissäsi käipeät kallon sisään silmäreiän kautta ja nukahdat luisen katon alle. On erittäin todennäköistä, että näet hyvin erikoisia unia, joista ei puutu sankarillista (tai luulotautista) suuruutta. Oikeastaan Moskova onkin venäläisen imperiumin kallo, ja sen outo outous näkyy juuri niissä menneisyyden haamuissa, joita kutsumme ”imperialistiksi uniksi”. Jotka kaiken kukkuraksi vielä lemuavat perunanhajuiselta pakokaasulta. Unet, unet... Venäjä on iät kaiket viettänyt uneliasta elämää ja havahnutun vain silloin tällöin hetkiseksi salaliittolaisten, kapinallisten tai vallankumouksellisten ansiosta. Sodataan eivät ole kauan piinanneet sitä unetto-muudella. Raavittuaan unisena kihelmöivää kohtaa vartalossaan jättiläinen on kääriytynyt jälleen lumeen ja nukahtanut uudestaan. Sen kuorsaus on vavisuttanut kaukaisia kuvernementteja, joiden virkamiehet ovat hekin vapisseet odotellessaan tuiman revisorin saapumista pääkaupungista. Maa halusi ja osasi nähdä värikkäitä unia. Sen sijaan sen todellisuus oli melko harmaa: synkkää taivasta, lunta, tuiskuun sekoittuvaa isänmaan savua, sampia tai dekabristeja kuljettavan ajurin laulua... Vaikutti siltä, että Venäjä heräsi aina pahantuulisena ja sen päätä, Moskovaa, kivisti. Moskovaa kivisti, ja se vaati saksalaista aspiriinia. Ja kuitenkin tässä kaupungissa kaikessa sen valtiollisessa, mahtipontisessa turhanpäiväisyydessäkin on oma viehätyksensä. Yhtäkkiä unessa nähdyn, kauan sitten kadonneen valtakunnan viehätys. Ja sitä vasta onkin vaikea kuvaila, sillä Venäjän valtion unilla on aivan ainutlaatuinen... jne. Siksi en halua kaan rasittaa sinua ja omia kihdin vaavaamia sormiani enempiä, vaan yritän saavuttuasi kertoa ja näyttää sinulle ellen nyt aivan koko Moskovaa, niin ainakin *Tsaarin kamruunan*. Ansiokkaassa vuotesamme. Kaiken kaikkiaan olen tyytyväinen matkaan. Vanhaan perintökarttapalloonni voi pistää uuden neulan. Talvella voimme yhdessä piipahtaa pienten, suloisten vietnamilaispuppeiden luona.

Ja keväällä käymme katsomassa sodanjälkeistä Eurooppaa. Ehdin ennen taksin tuloa vielä polttaa yhden *papirosan* ja juoda hiukan venäläistä karpalovodkaa.

Tapaamisiin *omassa* neoimperialistisessa kallossamme, joka on täynnä aivosumua ja anglosaksista rationaalisuutta.

Yours,

Leo

III

Mikäli ruhtinaan top manager vaatii Neuvostoliiton kommunistisen puolueen ja kaikkien pyhien nimeen, kansan iloksi ja ai-noastaan jos Luoja suo, maailmanlaajuinen imperialismi määrää, valistunut satanismi haluaa ja ortodoksisen patriotismi janoaa, tilanteessa, jossa vallitsee luja yhteisymmärrys ja sielullinen sopusointu kapitalistisen talouden asiantuntijoiden kanssa koskien Venäjän valtakunnan historiaa, valtakunnan, jolla on täysi huipputeknologinen valta hajottaa ja yhdistää, kutsua ja ohjailia, koota voimat ja järjestää isku päin kansojen katedraalin ja neuvostoliittolaisen valetieteen konsernin pyhimpiä paikkoja, päin talokomitean päätöstä ja Pyhän Hengen kansallisen nanoteknologian stahanovilaisia juuria, johtuen demokraattisen kehityksen edistämisestä erakoluostareissa ja työläisyhteisöissä, ilotaloissa ja lastenhuoltolaitoksissa, vuokratuukuissa ja loistolukaaaleissa, streltien slobodoissa ja rakennusosuuskunnissa, laajalevikkisten lehtien toimituksissa, katakombikirkoissa, sotaisissa yhteenotoissa, vallan käytävillä, geenipankeissa, vankiloiden punkissa ja laajan isänmaamme vankileirien lavereilla ja laskiämpäreillä oletuksena leikepöytä, joka hallitsee epäkaupalliset sovellukset ja vihamieliset valtauksset ja osaa tehokkaasti lytistää, murjoo, vääntää, runnoa, häpäistä ja lopulta vetää vessasta alas venäläisen sotavaen voitokkaan maineen ammattiliittojen keskusneuvoston ja Neuvostoliiton kommunistisen puolueen keskuskomitean salaisten asetusten